

Jag menar: blifwa din ägla Wan,
Och hjelpa dig med hwad jag kan,
När jag tillbaka's mände komma.

Om jag kan lita på din redlighet,
Hur nöder går jag då förswara,
Wårt Fosterlands Sjelfständighet,
Och fruktar als ingen fara;
To detta sker då för min Kung,
Min Frihet och min Glicka ung,
Som jag har utwalt bland hundra.

Adj min Wan! en afskeds.lys
Jag trycker på dina kinder;
Ud! forj nu icke mig, som nyss
Gått Ordres bortt utan hinder.
Jag önskar dia den Högstes nåd,
Samt Glåat och Wänners trogna råd,
At sålsamt tiden förbida.

Du Håtrars GUD, ad Segren gif
Och låt den kröna våra Wapen!!
Med lugn wi wåge då blod och lif,
Alt för den Rättwisa Saken
Wår Konung har at strida för
Mot Gidske Hafare, som förstår
At Frid och Enighet på jorden.

GS 1882 En eftertänkelig, Men och stön

Krigs-Wila,

För Skänsta Landwårns-Kåren,

Som börjas således:

Från Konungen i Stockholm
en Kungörelse kom, ic.

Författad af en Landwårns-Dräng
i Wjårdsås Kyrko:By i Skane;

Och til Trycket befordrad
af Swen Swenson, den 15 Julii
1 8 0 8.

Härefter följer en annan WJSA,
Så kallad:

Slut, med en Wdne-Suck
til Glickorne,

Som har en sådan början:

Glicka lilla! du tänk på mig, ic.

Författad af S.J:son i Kronobergs Län.

Begge funna sjungas wäl.

Tryckt hos Swen Kall i Wexlö, År 1809.

Nån Konungen i Stockholm
en Kungbrefse kom, Här utt
Swea Rike: Den lyder så,
at wi skola gå, Och Konungen icke
svika; För Gud och Konungen
har så befällt, At wi unga Gossar
utt gestalt, Skola mot Stenden trä-
da, Och slå honom kiäckt med al dra.

W3 som Annoterade äro, wi står
nu alla i blomma: Wi har
kanste icke bedit GUD om, At
Stenden icke må komma; Men
skynda dig fort och bed GUD
rätt väl, Så hjälper Han dig
til Lif och til Elä, Så behöf-
wer du icke at rådas.

Nära af oss som Unglingar är,
Vi utkommenderade äro, At
taga Munstiört och blanka Gevär,
Och dem med glädje bära; Så län-
ge som GUD Han unnar oss mod,
Så fruckta vi ei at tråda mot Fi-
endens blod: Ty HERREN oss visse-
fertigen hjälper.

För mig sorger Fäder, för mig
sorger Mor, För det at jag är
en Ungling; För mig sorger Sv-
ster så väl som Bror! För det
jag skall bortt som en Krimling;
Men jag vill icke gråta detsför,
Ty HERREN mig väl hjälpa för,
Om jag på Honom förtrostar.

När som vi höra Musiken gå,
Då äro vi alla tustades, Då
så vi höra acktsamt därpå, Och
säkert med fötterna tråda; Den
som är qweck han hjälper sig fram,
Och

Den Enfaldige tänker: nu får jag
fram; Det kan också visserligen
bända.

Fäst mången nu föracktar oss,
För det vi stola Krigsmänner
blifva; Men hvad kan det väl
hjelpa dem, Eller hvad kan det oss
skada; Ty vi lyda gerna Konun-
gens Bud, Ty Han förtrostar på
GUD, HAN hjälper oss till det
bästa.

Men skulle vi komma på främ-
mande Land, Så bedien godt
för oss alla, Bedien at GUD skulle
taga vår Siäl, om vi skall för
Kulorna falla; Men om vi skulle
komma Krimplingar hem, Så får
vi lida smärta uti Hvar Lem:
Sen Passa vi och ingen glädje.

Det

Det är wäl bedröfweligt at
tänka uppå, Om wi sko-
la än ut på watten; Men
HEXren Han kan wäl hjel-
pa oss där; Ja lika så wäl
som på landet: För ty Han
hjelpte Israels Barn, At de
torrskodda kunde gå genom
röda hafwet.

Nu bedien I alla för Ko-
nungens lif, Som uppå
jordene gångar, At Fienden
ei må komma i wårt Land/
Och at Han oss icke må fän-
ga; Wi gå för det HEX ut
hwar man, Til at befrämja
och förswara wårt Land Din
är så wiserligen hjälper.

Om Konungen skulle behöf-
wa oss ut, Så många som

alderen hafwa, För Kulor och
Krut wi måstest; Men wi dock
icke försäras; Om Fienden
wore wäl Tio mot Twa Wi
skola wäl honom dock tvinga
ända, Vi därföre icke rådas.
Nu slutar jag min Wila så
Ja, nu och med dessa
orden: Vi bedje GUD tro-
get der om, At Han hjälper
oss som bo på jorden: Och at
wi måge bedja så, At wi den
Ewiga glädjen må få! Ja,
det är at bresta af hertat.

Slut,

Med en Bönescud till Eldoruo.

Lilla lilla du tänk på mig,
Men jag är ute at friga,
Eldom intet borst den som lossat dig
At waga Wännen wid din sida; Jr